

ചോദ്യാത്തരം നം. 51, 52

പ്രഫ. അനിൽകുമാർ പോധൻ

(മലയാളം ഉൾപ്പറട മലയാളം ബഹുഭാഷാ സംഖ്യാത്തിന് വളരെ നന്ദി. ഇന്ന് നമ്മൾ ഒരു ചോദ്യ അജ്ഞാണ് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.)

ഒം ശ്രീ സായിരാം

ചോദ്യാത്തരവേളയിലേക്ക് സ്വാഗതം. കിങ്ങളുടെ സമയത്തിന് വളരെ നന്ദി. ഇന്ന് നമ്മൾ ഒരു ചോദ്യ അജ്ഞാണ് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.

ചോദ്യം നം. 51:

ഒരു ചോദ്യം ഇതാണ്: “എന്നാണ് തുരിയം? തുരിയാതിൽ, തുരിയത്തിനുമ്പുറം, എന്നാരു അവ സ്ഥിരമാണോ?” ഇതാണ് ഒരു ചോദ്യം. “തുരിയം എന്നാണ്? തുരിയത്തിനുമ്പുറം, അപ്പോൾ തുരിയാതിൽ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒന്നുണ്ടോ?” ഇതാണ് ചോദ്യം.

രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം ഇതാണ്: “നമ്മുടെ അവസ്ഥ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ സാംഖ്യികമായി മുഴുകുന്നതിനു പകരം, ഒരു സാക്ഷി(witness) യുദ്ധത്ത് അപ്പോൾ ആത്മാവിഭ്രം്ഭത്ത് ആണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ആ സാക്ഷിഭാവം അനുഭവിക്കാനായി നാം എന്നു നടപടി കൈക്കൊ ഇളംം?” രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം ഇതാണ്.

ഈത് രണ്ടിനും പൊതുവായ ഒരു ഉത്തരമായതുകൊണ്ട് നമുക്ക് സായീസാഹിത്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇവ ചർച്ച ചെയ്യാം.

സാധാരണയായി മുന്ന് ബോധാവസ്ഥകളാണുള്ളത്. ആദ്യത്തെ അവസ്ഥ ജാഗ്രതവ സ്ഥം(waking State)യാണ്. ജാഗ്രതവസ്ഥ ഈ മുന്നു ഘടകങ്ങളും ചേർന്നതാണ്: ഇന്ത്രിയങ്ങൾ-ബോധേന്ത്രിയങ്ങളും കർമ്മേന്ത്രിയങ്ങളും, മനസ്സ്, ബുദ്ധി, പിന്ന ചുറ്റിലു മുള്ള ചരവും അചരവുമായ സമസ്ത ലോകവും. ഇതിനെയാണ് നമ്മൾ ജാഗ്രതവ സ്ഥംഎന്നു വിളിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ മനസ്സ് ഉണ്ടാക്കുന്നതായി ഇതിനുണ്ട്, നമ്മുടെ ഇന്ത്രിയങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന, ആ അവസ്ഥയാണ് ജാഗ്രതവസ്ഥ (waking State) അപ്പോൾ ജാഗ്രത് എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.

രണ്ടാമത്തെ അവസ്ഥ സ്വപ്നാവസ്ഥ(Dreaming State)യാണ്. രാത്രിയിൽ, ഉറങ്ങു ബോൾ, താൻ സ്വപ്നം കാണുന്നു. ആ സ്വപ്നത്തിൽ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു? മന സ്ഥാണ് എന്ന അവിടെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. താനാ(I)ണ് സ്വപ്നം കാണുന്നത്. സ്വപ്നലൂമിയിലൂടെ സഖ്യരിക്കുന്നത് താനാ(I)ണ്. താൻ ലഭ്യനിലെ തെരുവുകളിലു ദെ, തെയിംസ് നദിയും ബക്കിംഗ്ഹാം കൊട്ടാരവും ലഭ്യൻ എയ്യും(London Eye) മറ്റും മറ്റും കണ്ക് നടക്കുന്നതായി സ്വപ്നത്തിൽ താൻ കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട്, എല്ലാ സ്വപ്നവും മനസ്സിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. അത് സ്വപ്നലൂമിയിൽ എന്നെന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. എന്നാൽ ‘താൻ’ അങ്ങനെതന്നെ തുടരുന്നു.

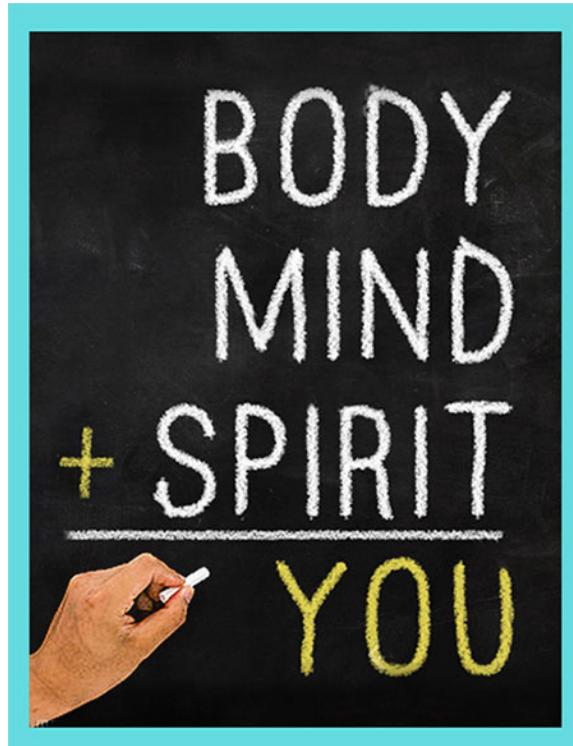
ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ എനിക്ക് മാറ്റമില്ല, സപ്തനാവസ്ഥയിലും ഞാൻ അങ്ങനെന്നതെന്ന. ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ഞാൻ കേൾക്കുന്നു, ഞാനെന്നേ ശരീരംകൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ, സപ്തനാവസ്ഥയിൽ എൻ്റെ മനസ്സാം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്, ശരീരം അവിടെയില്ല, എന്തുകൊണ്ട്? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ശരീരം കിടക്കയിലാണ്, പ്രവർത്തനക്ഷമമല്ല, ഓജസ്സുള്ളതല്ല, സ്ഥിതമാണ്, കിടക്കയിൽ ശയിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട്, സപ്തനം മുഴുവനും മനസ്സിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്, ഞാൻ അവിടെയാണ്.

മറുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ശരീരം + മനസ്സ് + ഞാൻ ആണ് ജാഗ്രദവസ്ഥ. മനസ്സ് + ഞാൻ ആണ് സപ്തനാവസ്ഥ. രംഗവസ്ഥ കളിലും ‘ഞാൻ’ (I) പൊതുവാണ്. ‘ഞാൻ’ ഇവിടെ നടക്കുന്നു. എൻ്റെ സപ്തനത്തിൽ ‘ഞാൻ’ ഇതു നേടി. രംഗ നിലകളിലും ഈ ‘ഞാൻ’ (I) പൊതുവാണ്.

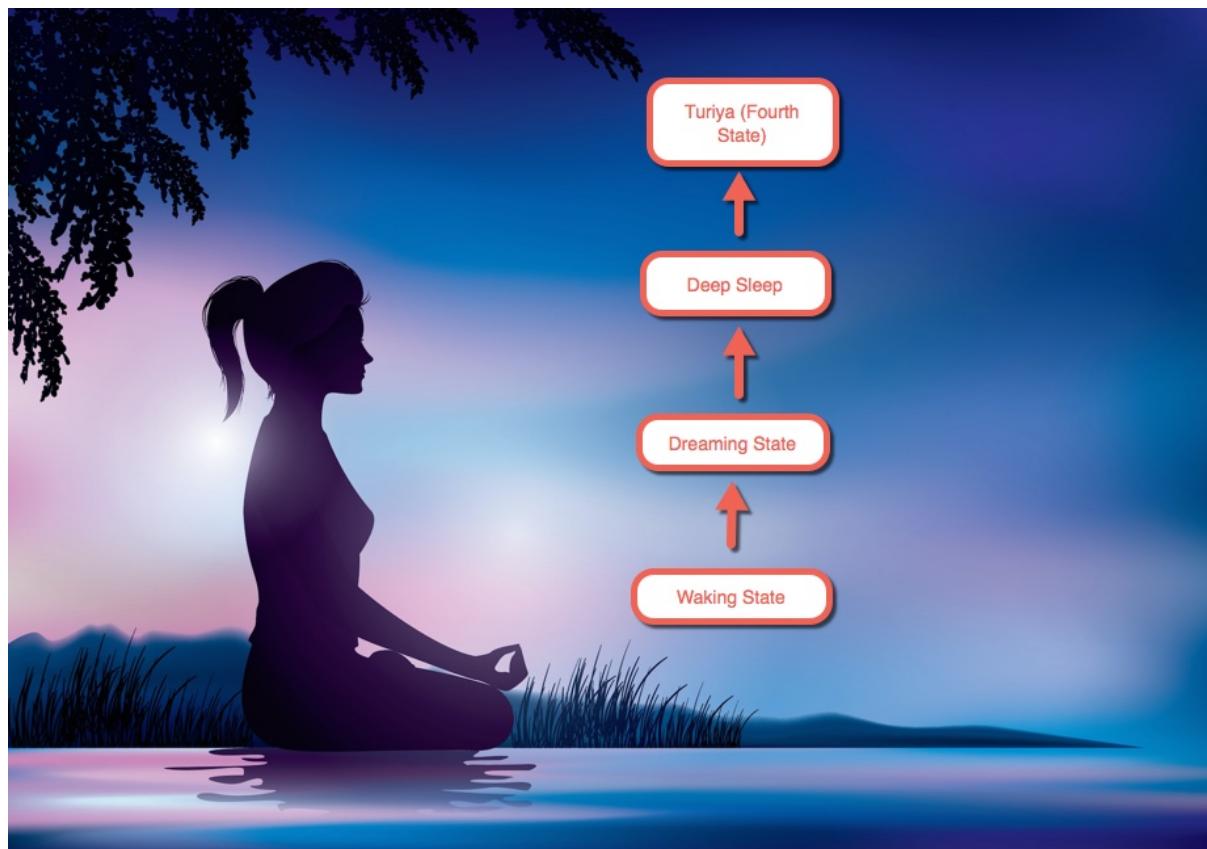
ഈനി, മുന്നാമത്തെ അവസ്ഥ വരുന്നു, നമ്മുടെ അഗാധനിഭ്ര, സുഷുപ്തി(Deep Sleep State) എന്ന നമ്മൾ പറയുന്നത്. സുഷുപ്തി അമവാ ഗാധനിഭ്ര കൊണ്ട് എന്നാണ് നിങ്ങൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത്? ഗാധനിഭ്രയിൽ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു എന്നാൽ, ശരീരം കിടക്കയിലാണ്, നിങ്ങൾക്കുണ്ടാണ്. സപ്തനങ്ങളുമില്ല, കാരണം മനസ്സ് നിഷ്ക്രിയമാണ്, മനസ്സും ഉർവവലിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്, കേവലം ആ അഹംബോധ(I-ness) വുമായി ഞാനവിടെ കിടക്കുകയാണ്, ‘ഞാൻ’(I) അപ്പോഴും അവിടെ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ട്.

സുഷുപ്തി അമവാ ഗാധനിഭ്രയിൽ ‘ഞാൻ’(I) അവിടെ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് താങ്കൾക്ക് എങ്ങനെ പറയാനാവും? കാരണം, ഞാൻ ഉണ്ടായ ആ നിമിഷംതന്നെ ഞാൻ പറയും, “ഞാൻ നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്നു. ഞാൻ നന്നായി ഉരഞ്ഞി.” നിങ്ങളെങ്ങനെന്നയറിഞ്ഞു? നിങ്ങൾ നന്നായി ഉരഞ്ഞിയെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ പറയാനാവും? നിങ്ങൾ ഉരഞ്ഞിയപ്പോൾ ആ ഗാധനിഭ്ര അനുഭവിക്കാനായി ആരാനവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്? ആരാനാ ആസാദകൾ?

മറുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഗാധനിഭ്രയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടാത്ത അനുഭവമായിട്ട് ഈ ‘ഞാൻ’(I) അവിടെ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മനസ്സ് മുഴുവനും അന്തർമുഖമായി, ശരീരം കിടക്കയിലായി, ‘ഞാൻ’(I) മാത്രം, അഹംബോധ(I-ness) മാത്രം, അവിടെ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ അവസ്ഥയെയാണ് നാം ഗാധനിഭ്ര അമവാ സുഷുപ്തി എന്ന് വിളിക്കുന്നത്.

ഇനി, ഈ മുനിനുമ്പുറം, നാലാമതൊരു അവസ്ഥയുണ്ട്, **തൃരീയം** എന്ന് നമൾ വിളിക്കുന്നത്. ഇതിനർത്ഥം തൃരീയത്തിന് തന്തായി നിലനിൽക്കാനാവും, അത് പറ മമാൺ എന്നാണ്. ശാശ്വതദിവിലും അത് നിലനിൽക്കുന്നു. അത് സ്വപ്നാവസ്ഥ യിലും അവിടെയുണ്ടാവും. അത് ജാഗ്രതവസ്ഥയിലും ഉണ്ട്. മറ്റുതരത്തിൽ പറ ഞ്ഞാൽ, **തൃരീയത്തിലെ** ‘ഞാൻ’(‘I’) മുന്ന് ബോധാവസ്ഥകളിലും(states of consciousness) പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ്. **തൃരീയത്തിലെ** ‘ഞാൻ’(‘I’) ശരീരവും മന സ്ഥാനങ്ങളുമൊക്കെ അത് ജാഗ്രതവസ്ഥയാണ്. ആ ‘ഞാൻ’(‘I’), **തൃരീയം**, മനസ്സുമൊത്തുമാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നോൾ അത് സ്വപ്നാവസ്ഥയാണ്. മനസ്സ്

നിഷ്ക്രിയമായും ഇന്ത്യാദ്ദേശ അന്തർമുഖമായും, ‘ഞാൻ’(‘I’) തന്തായി നിൽക്കുന്നോൾ, നാമതിനെ സുഷുപ്തി എന്നു വിളിക്കുന്നു.

അതിനാൽ, മുന്ന് ബോധാവസ്ഥകളിലും ഒരേ ‘ഞാൻ’(‘I’) ആണ് തുടരുന്നത്. ആ ‘ഞാൻ’(‘I’) ഈ മുനിനും അതിനുമാണ്. അതോരുതരം സിനിമാസ്കൈൻ പോലെ യാണ്. ഒരു സിനിമാഹാളിൽ നമൾ സ്ക്രീൻ കാണുന്നു. സിനിമാ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് അവിടെയൊരു സ്ക്രീനുണ്ട്. സിനിമാ നടക്കുന്നോളും, ഫിലിം എല്ലാം പതിയു സോളും സ്ക്രീൻ അവിടെയുണ്ട്. സിനിമാ കഴിഞ്ഞ്, ഫിലിം ഒന്നും അതിൽ പതിയാ തിരിക്കുന്നോളും സ്ക്രീൻ അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. അതിനർത്ഥം, സിനിമയ്ക്ക് മുമ്പും ഇടയ്ക്കും പിന്നും സ്ക്രീൻ ഓന്നുതന്നെയായി അവഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഇതെ തരത്തിൽ, ഈ സ്കൈനാൻ നമ്മൾ **തുരീയം** അമവാ മുന്ന് ബോധാവസ്ഥ കളുമുള്ള പരമമായത് എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഒന്ന് ജാഗ്രതവസ്ഥയാണ്, മറ്റെത് സപ്പനാ വസ്ഥയാണ്, മുന്നാമത്തെത് സുഷൃപ്തിയും. **ജാഗ്രത്, സപ്പനം, സുഷൃപ്തി.** പക്ഷെ, സാക്ഷിയായി നിലകൊള്ളുന്നത്, അതിമമായ, പരമമായ **തുരീയമാണ്.** അത് ഈ മുന്ന് ബോധാവസ്ഥകളിലും ഒരു പക്ഷ് വഹിക്കുന്നു, അതെ സമയം **ഇതിനെ യോഗിക്കാം**

നെയും ആശയിക്കാതെ, ഒരു രീതിയിലും ബാധിക്കപ്പെടാതെ, പ്രതികരിക്കാതെ, നിലകൊള്ളുന്നു. അത് സ്കൈനിനെപ്പോലെയാണ്. നിങ്ങൾ അതിൽ കുറച്ച് ഹിലിമുകൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊള്ളു, നടിമാർ കരയുന്നോഴും

സ്കൈൻ ഒരു തുള്ളി കണ്ണിരുപോലും പൊഴിക്കില്ല. ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഹിലിം പ്രദർശിപ്പിച്ചാലും സ്കൈൻ പ്രതികരിക്കില്ല. സ്കൈൻ കേവലം സാക്ഷിയായി നിൽക്കുന്നു.

ഇതെ രീതിയിൽ, ‘ഞാൻ’(‘I’) ഒരു സാക്ഷിയാണ്. അതിന് **ജാഗ്രത്, സപ്പനം, സുഷൃപ്തി,** ഈ മുന്ന് ബോധാവസ്ഥകളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല, പ്രതികരണവുമില്ല. അതാണ് **തുരീയം.** ഉദാഹരണമായി, നമുക്ക് തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ എൻ.ടി. റാമ റാവു എന്നു പേരുള്ള പ്രസിദ്ധനായ ഒരു നടനുണ്ടായിരുന്നു, അദ്ദേഹം മുഖ്യമന്ത്രിയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മുന്ന് രോളുകളിൽ അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്ന് ദുര്യോധനൻ, രണ്ട് മന്ത്രാലയന്തെത് കർണ്ണൻ, മൂന്നാമതേത് കൃഷ്ണൻ. ഈ മുന്ന് രോളുകളിലും അദ്ദേഹം അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, അദ്ദേഹം ഈ മുന്നിൽനിന്നും വേറിട്ടാണ്. ദുര്യോധനൻ വേഷത്തിൽ അദ്ദേഹം ദുര്യോധനനാണ്, അത്രമാത്രം. കർണ്ണൻ വേഷത്തിൽ അദ്ദേഹം കർണ്ണനാണ്. ദുര്യോധനന്റെയോ കർണ്ണന്റെയോ കൃഷ്ണന്റെയോ വേഷത്തിൽ അദ്ദേഹം സയം ആ വേഷം സീകരിക്കുന്നു-അദ്ദേഹം വേരെയായിരിക്കുന്നോശ്ശത്തനെ. ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിയെന്ന് കരുതുന്നു.

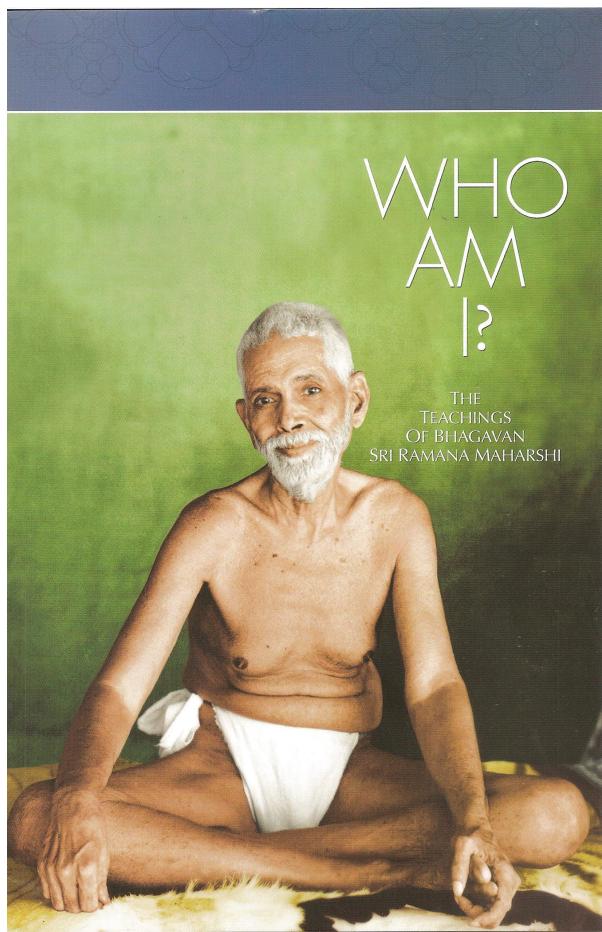
ഈതുപോലെ, **തുരീയത്തിലെ ‘ഞാൻ’(‘I’)** വേറിട്ടയാളാണ്. ഈ മുന്ന് നിലകളും ഈ ‘ഞാൻ’(‘I’) അഭിനയിക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത രോളുകൾ ആണ്. അതിനാൽ, ഈ ‘ഞാൻ’, **തുരീയം,** ഒരു സാക്ഷിയാണ്. മുന്ന് രോളുകൾ ഏതൊക്കെയാണ്? **ജാഗ്രതവസ്ഥ, സപ്പനാവസ്ഥ, സുഷൃപ്തി,** മുന്ന് ബോധനിലകൾ. **തുരീയം** ഈത് മുന്നിലുമുണ്ട്, പക്ഷെ മുന്നിനും അതീതമാണ്. അതാണ് **തുരീയം** എന്നത്.

അതിനാൽ, മുന്നിനും അതീതമായ ആ **തുരീയം,** ഒരു സിനിമാസ്കൈൻ പോലെയാണ്, ഒരു സാക്ഷിയാണ്, ഈ മുന്ന് ബോധാവസ്ഥകളാലും ബാധിക്കപ്പെടാത്തതാണ്, സാധിനികപ്പെടാതെ, അസ്പൃശ്യമാണ്. അത് നിർമ്മലമാണ്, കമഷ്ഠീനമാണ്. അതിനെയാണ് നാം **സാക്ഷിയെന്ന്** വിളിക്കുന്നത്.

ഈ നാം സാക്ഷിയാണെന്ന് എങ്ങനെന്നും എന്നാൻ ചോദ്യം. ഈ ലോകത്ത് നടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണും വൈകാരികമായി സ്വാധീനിക്കപ്പെടാതെ ആ സാക്ഷിഭാവത്തിൽ തുടരാൻ എങ്ങനെ പറ്റും? ഈ ലോകത്ത് നിരവധി കാര്യങ്ങൾ നടക്കുകയാണ്, സ്വാഭാവികമായും നമ്മൾ പ്രതികരണം ഒന്നുമില്ലാതെ, എനിക്ക് എങ്ങനെ അറിയാനാവും ഞാൻ സാക്ഷിയാണെന്ന്, ഇതാണ് ചോദ്യം. തീർച്ഛയായും ഇതൊരു അക്കൃതിമമായ ചോദ്യംതന്നെ. ഉത്തരം ഇതാണ്.

ഒരു രീതി, ആത്മാനേഷണം(self-enquiry), ആത്മവിചാരണ ആണ്. നിങ്ങളെള്ളത്തെനു തെടുക. രമണമഹർഷി അരുളുന്നതുപോലെ, നിങ്ങളോടുതനെ ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുക, “ഞാൻ ആരാൻ?” നിങ്ങൾ നിങ്ങളോടുതനെ ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുന്നോൾ, നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാവും, നിങ്ങൾ ശരീരമല്ല, നിങ്ങൾ മനസ്സല്ല, നിങ്ങൾ ബുദ്ധിയല്ല, നിങ്ങൾ അതിനു മീതെയാണ്. നിങ്ങൾ മുന്ന് ബോധനിലകളുമല്ല.

ബോധാവസ്ഥ(Consciousness)-ജാഗ്രത് അല്ല, സുപ്പനം അല്ല, സുഷ്ഠുപ്തിയല്ല-നിങ്ങൾ അതിനും മീതെയാണ്-തുരീയം ആണ്. മുന്ന് ബോധാവസ്ഥകൾക്കുമല്ലൂറിം, ശ്രദ്ധിക്കുക.

അതിനാൽ, മുന്ന് നിലകൾക്കുമല്ലൂറിത്തുള്ളതെന്നോ അതിനെന്നയാണ് നാം സാക്ഷിയെന്ന് വിളിക്കുക, ഈ മുന്ന് നിലകളും ബാധിക്കാതെ അതിനെ ആത്മാനേഷണംകൊണ്ട് നമുക്കരിയാം. കാരണം, ബാബു തന്ന മറ്റാരു ഉദാഹരണമുണ്ട്. ഞാൻ എന്നെ സ്വയം ഒരു പഴനായാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. പിന്നീട്, ഞാൻ വളർന്നു. ഞാൻ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായിതീർന്നിട് പറഞ്ഞു, “ഞാൻ ചെറുപ്പമാണ്.” പിന്നെ പ്രായം ചെന്നപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു, “ഞാൻ വ്യുദനായി.” ഈ ‘ഞാൻ’ എന്ന് ബാല്യത്തിലും യൗവനത്തിലും വാർഡക്യൂത്തിലും ഒന്നുതന്നെയാണ്. ‘ഞാൻ’ മാറാതെ നിൽക്കുന്നു. ഘട്ടങ്ങളാണ് വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്നത്.

ഈതെ രീതിയിൽ, ജീവിതത്തിലെ വ്യത്യസ്ത ഘട്ടങ്ങൾ- ബാല്യം, യൗവനം, വാർഡക്യം-അവ വരികയും പോവുകയും ചെയ്യും, പകേജ് ‘ഞാൻ’ തുടർച്ഛയായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ തുടർച്ഛയായി നിലനിൽക്കുന്ന അതാണ് ആ സാക്ഷി, ‘ഞാൻ’, ആയത്. ‘ഞാൻ സാക്ഷിയാണ്’ എന്ന് ഏകക്കെ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകഴിത്താൽ, ഈ

എടക്കാനുംതന്നെ നിങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നില്ല. മുന്ന് ഭോധാവസ്ഥകളും നിങ്ങളെ സാധിക്കുന്നില്ല. ബാല്യം, യഹവനം, വാർദ്ധക്യം തുടങ്ങിയ വിവിധ ജീവിതഘട്ടങ്ങൾ നിങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നില്ല.

അതുകൊണ്ട്, ഈ ആത്മവിചാരണ എന്ന നാം വിളിക്കുന്ന ആത്മാനേഷണമാർഗ്ഗം കൊണ്ട് അറിയാനാവു. ഇപ്രകാരമാണ് ഭഗവാൻ അരുളിയിരിക്കുന്നത്. ഈ താൻ മാത്രം അനുഭവിക്കുന്ന വിവിധ നിലകളാണ് എന്നതാണ് നാം വ്യക്തമായി അറിയേണ്ടത്. ഈ നിലകളെല്ലാം അനുഭവിക്കുന്ന ‘ഞാൻ’ എന്നുതന്നെ. താൻ ശരിക്കും ആയിരിക്കുന്ന ഈ, ഈ ലോകസംഭവങ്ങൾ കൊണ്ടാനും ബാധിക്കപ്പെടാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അതാണ് അറിയേണ്ടത്, അതാണ് അനുഭവിക്കേണ്ടത്, അതാണ് അനേഷിക്കപ്പെടേണ്ടത്, പര്യവേഷണം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടത്. ജീവിതത്തിൽ, ഈ തിനെ നാം ആശ്വാസ്ത്രിക അനേഷണം എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്, അതു മാത്രമാണ് ഒരു മാർഗ്ഗം.

അപ്പോൾ മറ്റൊരു ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്നു: **തുരീയത്തിനും അപ്പോൾ, തുരീയാതീയമായി,** പരമമാ

യി, എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഈത്രയേ ഉള്ള അതിനുത്തരം. വ്യക്തിപരമായി ഞാൻ സാക്ഷിയാണ്, ആത്മാവാണ്, പ്രജ്ഞാഭോധമാണ് എന്ന് എനിക്ക് തോന്ത്രിയേക്കാം. പക്ഷേ, സമാഖ്യപരമായി, സാർവ്വലാക്ഷികമായി, ഞാൻ ദിവ്യത്വമാണ്, പരമാത്മാവാണ്, മാനുഷികഭോധാതീതനാണ്(Super consciousness). മാനുഷികഭോധാതീതത്വം, പരമാത്മത്വം എന്നത് ഒരു സമാഖ്യപദം(collective term)മാണ്. ആ സമാഖ്യപദമായ മാനുഷികഭോധാതീതത്വം, വൈയക്തിക തലത്തിൽ പ്രജ്ഞാവഭോധം(consciousness), **തുരീയം** ആണ്.

ഈതെ രീതിയിൽ, **തുരീയം** എന്നത് വൈയക്തികതലമാണ്, **തുരീയാതീയം** എന്നത് ആഗ്രഹാളതലമാണ്. അതുകൊണ്ട്, **തുരീയാതീയം** എന്നൊന്ന് ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ, അത് അവഭോധത്തിന്റെ സാർവ്വലാക്ഷികതലമാണ്. **തുരീയം** എന്നത്, വൈയക്തികതലത്തിലുള്ള അവഭോധം, സാക്ഷിയായത്, ആത്മാവായത്, മാറ്റമില്ലാത്തത്,

സ്വാധീനികപ്പെടാത്തത്, ഈ ലോകസംഭവങ്ങളാലൊന്നും മലിനമാകപ്പെടാത്തത്, ആണ്.

സ്ഥിരമായ ആത്മാനേഷണത്താൽ, ഇപ്പക്കാരമാണ് സുഹൃത്തുക്കളേ, നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ചാരുകണ്ണരയിൽ സ്വസ്ഥമായി ഇരുന്ന് നിങ്ങളുടെ ബാല്യകാലത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയാണെന്നിരിക്കേണ്ടത്. നിങ്ങൾക്കരിയാം, ഒരിക്കൽ നിങ്ങളൊരു ബാലനായിരുന്നു; ഈ അതെല്ലാം പൊയ്യോയിരിക്കുന്നു. ഈനി, നിങ്ങളുടെ യഥവനകാലത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നു. അതും വന്ന് പോയി. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ. നിങ്ങൾ അനുണ്ട്, ഇന്നുമുണ്ട്, നാജൈ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. ആ നിങ്ങളാണ് സാക്ഷി, ആത്മാവ്, പ്രജനാബോധം, അതാണ് നമുക്ക് ഇതെപ്പറ്റി പറയാനാവുന്നത്.

സുഹൃത്തുക്കളേ, മുഴുവൻ ആദ്യാത്മിക തയ്യാം ഇതിൽ മാത്രമാണ് കിടക്കുന്നത്, എന്നർ ശരിക്കും ആരാണെന്ന് കണ്ണിക്കുന്ന തിൽ. എന്നർ എന്താണ്? ഒരുവൻ അത് മന നൂലിലാക്കണം. ആദ്യാത്മികമാർഗത്തിലുടെ മാത്രമേ, ആത്മാനേഷണ മാർഗത്തിലുടെ മാത്രമേ അത് പറ്റു.

ആത്മാവ് പരമാത്മാവാണ്, ആത്മാവ് വിശ്വാത്മാവാണ്, ദിവ്യത്മാവാണ്. വൈയക്തികമായി അത് സാക്ഷിയാണ്, അത് ആത്മാവാണ്, ജീവാത്മാവാണ്(individual soul or individual self).

അവസരം വരുന്നോൾ നമുക്ക് പിനീക് ഈ ചർച്ച ചെയ്യാം.

നിങ്ങളുടെ സമയത്തിന് നന്ദി. നന്ദി!

സായിരാം.

(പ്ര. അനിൽകുമാർ കാമരാജു
(മലയാളപരിഭ്രാം: എം.എൻ. വിനോദകുമാർ)

